

De Vercors 2001

We zijn weer onderweg, dit is al het zesde jaar dat we vertrekken voor een weekje MTBen in Frankrijk. We hebben een paar dorpjes uitgekozen in de buurt van vorig jaar, Valdrôme en Vassieux-en-Vercors. "We", dat zijn dit jaar:

De heenrit verloopt vlot en al gauw komen we toe in ons "charmehotel". [L'oustaou](#). Het heeft inderdaad charme. Het steegje met de tafels, bloemen, het authentieke gebouw, Maar de netheid, smaak, afwerking, het eten, ... kan toch iets beter. Ontbijt op z'n Frans; geroosterd Frans brood met confituur en café-au-lait. Maar niet getreuzeld, we zijn hier om te MTBen, en dit hotelletje voldoet ruimschoots, en Valdrôme is een ideale uitvalsbasis (www.valdrome.net).

's Morgens zijn we echt op tijd weg, om 9.15u zijn we al vertrokken. Maar na 500m, en na 1000m nogmaals, moeten we al stoppen om op de kaart te kijken. We volgen uiteindelijk gewoon de meest logische weg, dit blijkt circuit nummer 8 in omgekeerde richting te zijn. Na een 5 km begint die lastig te worden zodat we al snel van de fietsen moeten, en naar boven stappen, ons allereerste stukje "portage". Dit duurt veel te lang, 100m is nog fun, 500m is afzien, maar 5km de fiets te voet naar boven duwen is slavenwerk. Hier al zouden de posities snel duidelijk worden. Bruno op de kop, Kris speels en heftig, Luc, Katrien, Gerd en dan Erik als hekkensluiter. Luc kan ik nog niet goed inschatten. Vandaag speelt hij dikwijls zijn favoriete rol als bezemwagen. Wachten op de laatste (mezelf dus) en dan weer een sprint naar voren. Zijn vorm zal wel in de buurt van Bruno en Kris zitten. De tegenvaller is het merklijke verschil met Gerd. Stilletjes had ik gehoopt dat Gerd, die nog nooit in de bergen gefietst had, dit een beetje onderschat had. Maar neen, op elke helling moest ik Gerd duidelijk laten gaan.

Na het stuk "portage" sluiten we eindelijk aan op bereidbare "pista's". Nog een paar kilometer klimmen. Als plots blijkt dat de GSM's hier wel ontvangst bieden, begint iedereen dadelijk naar huis te bellen. Vooral Katrien toont dat ze haar roepnaam, "SMS Katrien" niet gestolen heeft.

Na de belpauze klimmen we voort tot de Col Des Praux. Iets na de col moeten we links van het hoofdpad af. Een toffe afdaling op een met rotsen bezaaid pad wat al snel overgaat in een technische single track. Kris is af en toe een beetje zot, meer wil ik daar niet over kwijt.

De afdaling is tof, maar we moesten helemaal niet afdalen. We wilden de hoogtelijnen ongeveer volgen, tot de Col d'Arron. U heeft het al geraden, we zaten verkeerd. Niet getreuzeld; eenmaal beneden zat er niets anders op dan via een andere weg de klim naar de Col d'Arron (1445m) aan te vatten. Een klim over een stenige pista, 6 km lang, met een hoogteverschil van ruim 600m en een

gemiddeld stijgingspercentage van ruim 10%. Hier moest ik definitief op lossen. De tijdsverschillen krijgen de allures van de ronde van Frankrijk en als we naar meer dan een uur klimmen boven zijn, blijkt ik 9 minuten achterstand te hebben opgelopen. En daarvoor ben ik diep moeten gaan!

Het is ondertussen 12u voorbij, dus tijd voor onze eerste picknick. Een door de herbergierster voorbereide lunch stond op het menu. Bij de herstart direct een korte afdaling, en plots links stijgt de bergwand op. Dit stond op de kaart als een zeer korte zigzaggende lijn, en in het hotel hadden ze ons reeds gewaarschuwd. Dit was "portage" waar je verplicht wordt je fiets naast je naar boven te duwen of de fiets op de schouder naar boven draagt. Na het klauterwerk komen we aan op de kam, midden op de skipistes, op de pas de Pas La Lauze. Kris wil nog naar de piek van La Pyramide rijden maar Luc en Erik nemen resoluut de leiding, schuin naar beneden, richting Pré Pourri. Aan de eerste blokhut worden we nog aangevallen door een stel honden, eentje bijt er bijna Bruno's been af. Midden in deze prachtige singletrack afdaling laat ik me door Kris overtuigen om toch een pista te nemen die schuin omhoog gaat, en terug aansluit op de kam. Maar na 3 km sukkelen, blijkt deze weg dood te lopen. Terugkeren dus. Terug over het single track tot aan de bron van Pré Pourri. Hier houden we een korte plas,- snack en bel pauze. De afdaling van Pré Pourri tot Valdrôme gaat een stuk sneller dan verwacht. 20' later, om 15u05, staan we al terug in het hotel. Daar de dorst groot is, is iedereen het er snel over eens om een pintje te drinken op het terras van het hotel. Na wat gepalaver over al dan niet te gaan zwemmen of inkopen te gaan doen (het is zondag jongens!), wordt het nog een pintje, een beetje van de zon genieten en haalt Luc zijn gezelschapspel boven.

's Avonds begint onze hotelbazin een beetje moeilijk te doen als plots blijkt dat 3 van de 8 liever vegetarisch eten. Als dan een beetje later blijkt dat het vegetarische eten er beter uitziet dan de gewone dagschotel, moet ik me inhouden om me niet ook alsnog te bekeren.

's Morgens is iedereen weer goed op tijd aan het ontbijt. We treuzelen iets langer, nog wat onderhoud aan de fietsen, de verplichte groepsfoto, en we vertrekken. Na 500 meter draait Katrien's cassette door. We keren snel terug naar het hotel en schakelen over op de reservefiets. Snel de pedalen wisselen en de zadelhoogte instellen. De tweede start was de goede. De klim naar de col de St.-Pierre wordt ingezet. 5km klimmen over een stenige pista. Marc en ik blijven in elkaars buurt, de rest rijdt ruim voorop. Na de Col de St.-Pierre beginnen we aan het zwaardere werk. Het volgen van de hoogtelijnen bleek eerder een wisselende, maar zeer zware klim. Hoewel bereidbare weg, was het zeer regelmatig afstappen en te voet naar boven, hartslag >165. Na 3 km gaan we eindelijk over in een singletrack en beginnen te dalen. Aan de bron, even voor de Col de la Caille nemen we onze picknick. Een MTB-dame, alleen, trekt natuurlijk onze aandacht. Zij is blijkbaar het traject aan het verkennen voor een groep toeristen, maar haar man was ziek en ze is dus maar gans alleen onderweg. Ze is toch benieuwd naar onze "professionele" mening, vonden wij dit ook zwaar? Zouden beginnende MTBers dit wel aankunnen? Na uitgebreid advies rijdt ze alleen verder. Even later halen we haar terug in, zij besluit de korte route te nemen, en zal ons opbellen om te vragen hoe de moeilijkere route was. Die moeilijke route bleek nog even verder te gaan met een zware klim, maar na 500m gaan we over in een prachtige singletrack met een afdaling in een scherpe vallei. Mooi maar technisch moeilijk. We rijden onze derde platte band, het totaal aantal van vorig jaar is nu al overschreden. De stenige ondergrond in combinatie met de doornstruiken zal wel de oorzaak zijn. De afdaling van Le Palandier tot in Brezes is te omschrijven als; prachtig, technisch, rotsen, scherpe bochten, riviertjes, en voortdurend afdalend. Eenmaal in Brezes gaat het over in een pista, een afdaling van 5 km, tot in Vaugelas. Daar gaan we weer omhoog via de beton, een klim van circa 5 km. Aan de afslag van Rossas besluiten we te splitsen. Kris en Bruno hebben nog energie te over en willen verder rijden via een omweg, zij klimmen nog even verder over de beton en beginnen dan de uiterst technische klim, zeg maar klauterpartij naar de Combe Belle, over de kam van Serre de Beaupont. Blijkbaar zeer moeilijk, maar zeer mooi. De anderen hebben elk een excuus om via de normale, kortere weg binnen te rijden. Zadelpijn, versnellingsproblemen, lui, solidair, ... Noem maar op. Wij rijden via Rossas, inclusief een kort stukje klimwerk, via een prachtige afdaling terug naar Valdrôme. Gerd rijdt nog even verkeerd, maar komt uiteindelijk 10 minuutjes later ons terug vervoegen. Wij zijn wederom vroeg binnen en besluiten na een pintje naar Luc-en-Diois te rijden om te gaan zwemmen. Eerst even cash geld uit de muur halen, drank en energiebars inslaan in de plaatselijke winkel en natuurlijk ne Stella drinken om ons thuis te voelen. Na een tweede Stella blijkt enkel Luc nog goesting te hebben om te gaan zwemmen, we rijden dus vroeg naar het hotel om aan

de nodige reparaties van de fietsen te beginnen. Katrien haar zadel diende te worden vervangen, Gerd zijn versnellingsen gaven problemen en Bruno en ik hadden 4 platte banden te plakken. Kris probeert zijn fourche te (er rammelt iets) maar als blijkt dat er olie in zit wordt alles al gauw weer dichtgeschroefd.

Tijdens het avondeten onstonden een aantal geanimeerde discussies. Blijkbaar kunnen de meisjes maar niet van Michel afblijven. Momenteel alleen al lopen er meer dan 10 vrouwen achter Michel (dixit Michel zelf). S. en P. zijn momenteel blijkbaar het meest in trek, maar over bij wie hij nu al exact het gras heeft afgedaan is hij niet erg duidelijk. De wildste verhalen doen de ronde. Daarenboven is het niet echt duidelijk of het Michel is die de vrouwen rond zijn vinger draait, of andersom. Alleszins geeft Katrien aan Michel uitgebreid advies. Als de discussie overslaat over het verschil tussen beffen, baffen en boffen, ... We kunnen niet verder in detail gaan. Sorry. Censuur! Voor de nieuwsgierigen, ik heb Michel's GSMnr ergens verstoppt op onze website www.downhillbikers.be.

We zijn van plan de tocht vandaag iets langer te maken. We beginnen met een klim naar het skistation, ruim 500m hoogteverschil over 9 km. De zon schijnt al genadeloos. Ik probeer de hartslag tussen de 155 en 160 te houden; drie kwartier later zijn we boven. In het skistation drinken we een koffie. Blijkt dat één van de gasten daar mee verantwoordelijk is voor de uitzetting van het MTB-parkours. We vragen hem gauw nog even advies, maar hij is voornamelijk geïnteresseerd in onze fietsen. Bovendien leest hij zelfs ons Belgisch MTB-magazine 02Bikers. Wat een diepe vernedering moet dat zijn voor een Fransman...

Vanuit het station klimt het nog een stuk verder, tot de Col Du Charron, dan gaat het over in een prachtige singletrack. Over de kam van de Serre Du Charron, Col De Garebes, Roc De La Tour. Een prachtige, op en neer gaande technische singletrack. Aan het einde van de singletracks, aan Le Sagnas, genieten we van onze verdiende picknick.

Daarna gaat het parcours over in een stuk bredere pista, direct zeer stijl bergop. Het blijft nog een stuk klimmen, en de zon maakt duidelijk dat dit veruit de warmste dag is. Na La Roche begint de afdaling richting Col Des Fourches. Diegene die voorop reed heeft blijkbaar niet goed opgelet, want we blijven maar dalen en dalen. Natuurlijk missen we zo de geplande afslag. We zijn al veel te ver gedaald vooraleer we dit doorhebben. Bovendien rijdt Bruno zijn buitenband stuk. Na een noodreparatie besluiten we binnen te rijden naar Valdrôme, voor een nieuwe buitenband en een verfrissende Cola. Na deze verplichte rustpauze hebben Michel en Katrien er geen zin meer in. De rest heeft toch nog de extra energie om een korte lus te rijden. Onze man in het skistation had een prachtige singletrack aangeraden, en die willen we toch nog proberen. De klim is een nachtmerrie. Hoewel doenbaar qua stijgingspercentage, doet de moordende zon niet alleen de asfalt smelten, ook onze energie. Maar de afdaling erna is zeker de moeite waard. Helaas veel te kort!

Na alle twijfels hadden we dan toch eindelijk besloten om de Mont Ventoux te gaan rijden op onze zogezegde rustdag. Het inpakken en afrekenen verliep vlot. Het hotelmadammeke was ineens veel vriendelijker. Hoe zou dit toch komen? De rit met de wagen naar de voet van de Mont Ventoux, Malaucène, ging vlot. Gauw nog een croissant en een kop koffie, en we beginnen eraan. Bruno en Kris vliegen erin, de rest mengt zich niet in deze titanenstrijd. Ieder rijdt op zijn tempo naar boven. Aan 7 km wacht Luc voor de eerste keer iedereen op (behalve dus onze titanen die al lang gevlogen zijn). De posities zijn dan reeds als volgt: Bruno op kop, dan kris, Gerd, Katrien, Luc, Erik en Marc. Sommigen nemen een korte stop, anderen blijven gewoon doorgaan. Een Hollandse wielertoerist komt ons af en toe ambeteren, maar in het algemeen is het solidariteitsgevoel onder alle fietsers groot. Maar het is zwaaaaaar. Halfweg denk ik er serieus over om aan het skistation (op 14 km) te stoppen. Maar de laatste 3 km voor het station zijn minder stijl, en dus zetten we toch maar door. Na 2u45 ben ik eindelijk aan de top. In mijn totale klim ben ik maar 2 fietsers voorbijgestoken, en dan nog op 100m van de top. Bruno was heer en meester met 1u51, Kris 2u10, Gerd 2u30, Katrien 2u35,

Michel 2u40, Erik 2u45 en Marc met 2u55. Bruno, Kris en Marc hebben nog de energie om over het GR pad af te dalen, de rest gaat via de weg. Halfweg de afdaling moet ik een korte stop inlassen, ik gebruik mijn laatste druppels drank om mijn oververhitte schijfremmen af te koelen. Eenmaal beneden genieten we van een verdiende pint terwijl we wachten op de anderen. De rit met de auto naar Vassieux-en-Vercors is langer dan verwacht (3u!). We krijgen amper nog iets te eten als we om 20u45 toekomen in het hotel.

[Boven op de Mont Ventoux](#)

De ochtend begint slecht; zwaar bewolkt, mistig, en regen. Na een treuzelend ontbijt starten we er toch aan, behalve floeren Michel (geen uitleg nodig) en Katrien (die Thierry opwacht).

Vanuit Vassieux-En-Vercors volgen we eerst even de GR95 om dan te klimmen naar de Col De Font Payanne en aan te sluiten op de Grande Traversée de Vercors (GTV). De klim naar de col valt zwaar, vooral voor Kris die zijn miezerig ontbijt al lang verteerd heeft en een duidelijk gebrek aan energie vertoont. Het pad langs de kanten van de Puy De La Gagère toont ons vergezichten. Met de opkomende wolken in het dal geeft dit een waar spektakel.

Na de klim volgt de verdiende afdaling. Is er daar toch wel geen gozer met een bulldozer het pad aan het effenen, zekerst? Dit heeft één groot nadeel; de bovenste 5 cm zijn in plaats van stenen één plakkerige modderbrei. Dit deed ons mijmerend over het Belgische pajottenland in maart van dit jaar. 3 km verder moeten we al stoppen omdat mijn achterwiel nu volledig blijft steken. Gelukkig is het modderprobleem even verder al opgelost. Het GTV pad leidt ons hier door charmante schapenweiden. Maar het slechte weer en de modder beginnen de eerste impact te hebben op onze techniek. Luc en Erik beginnen te sukkelen met de versnellingen, vooral chainsuck. Bovendien kregen we last van een opkomend hongergevoel. We hadden geen picknick gepland daar we in Chapele-En-Vercors in een café een kleinigheid zouden gaan eten. Maar we waren danig achter op de geplande timing. "En plus" begon het opnieuw doordringend te regenen. Dit alles begon op onze moreel te werken. We rijden nog enkele kilometers verder, maar besluiten dan toch een stuk af te snijden en vroem te rijden. Ons doorsteekje naar de grotten v/d Draye Blanche is super technisch, af en toe "portage", maar voor de rest een aanrader. De weg terug is een lange sprint, gewonnen door Kris.

De rest v/d dag blijft het draschen en draschen. Het kaartspel en de Pelfort bewijzen weer hun klasse als bezigheidstherapie. Overdag is het in Vassieux-en-Vercors nogal druk. Blijkbaar werd er een hoop toeristen met een bus gedumpt, en er is veel passage van autotoeristen die met het slechte weer gewoon van dorpje naar dorpje rijden (of de weg kwijt zijn). 's Avonds is het echter de rust zelve, geen kat op straat, geen auto, geen lawaai, ... Maar ook geen enkel café open!

Michel en Marc hebben er genoeg van. Ze laten zich afschrikken door de paar uren regen van gisteren en hebben besloten vandaag al vroegtijdig naar huis te keren. Katrien gaat ook niet meer mee MTBen want hare schat, Thierry, die gisterenavond is toegekomen, eist nu alle aandacht op. Vandaag dus met vijf MTBers op stap, en ik weer in de allerlaatste positie.

's Ochtends ziet het er iets beter uit dan gisteren. Het is nog wel zwaar bewolkt, maar heel zwak komt er op één plaats de zon door flaneren. De straat ligt half droog, dus het heeft al op zijn minst een paar uur niet meer geregend. Maar de temperatuur ligt toch een paar graden lager dan gisteren. 14° verradt de thermometer. Kris heeft weeral enorm veel moeite om op te staan. Juist als wij gedaan

hebben met ontbijten komt hij opdagen. Voor de eerste keer hebben we echt werk aan de fietsen; remblokjes vervangen, alles smeren, ... Door de modder gisteren hebben we toch wat averij opgelopen. Gelukkig was dit onze eerste dag slecht weer. Zelf heb ik schrik voor vandaag. Als we weer zo'n modder tegenkomen ga ik weer aan het sukkelen met chainsuck, en dat werkt snel op mijn gemoed. Mijn remplaketten vooraan zijn nog redelijk, maar een ganse dag modder kunnen ze niet meer aan. Ik neem dus de reserve mee in de rugzak.

Het eerste stuk van de tocht verloopt vrij makkelijk. Licht golvend en draaiend vinden we onze weg via le Chateau, Roche Bonne, Le Souillet, Fouletier, Pierre Blanc, .. We bereiken al sneller dan gepland Chapelle-en-Vercors. Ik besluit dus nog snel even een omweggetje te rijden en rond Chapelle-en-Vercors te rijden, kwestie van niet te vroeg toe te komen. Tegen 11u30 rijden we het centrum binnen. Na een eerste koffie krijgen we echter weer zin in pasta. Even zoekwerk naar het gepaste restaurantje, waar we smakelijk onze pizza's verorberen (bij gebrek aan echte pasta's). We profiteren van de aanwezige fietswinkel om nieuwe remblokjes te kopen, en de nodige vervanging ter plaatse uit te voeren. Na deze uitgebreide middagpauze vertrekken we vol goede moed. Via la Cime Du Mas, beginnen we aan de klim van de Roche du Mas. Mijn voorspellingen bleken al snel de waarheid; veel "portage". De klim neemt een klein uur in beslag. Het uitzicht van op de Roche Du Mas maakt het zeker de moeite waard, en ik verheug me al op de prachtige afdaling.

De afdaling was inderdaad wel mooi, maar veel te kort. We hadden achteraf gezien de slechte kant gekozen. De klim overbrugde 300m hoogteverschil, de afdaling maar 200m. Volgende keer nemen we zeker de Roche Du Mas in omgekeerde richting.

Beneden sluiten we terug aan op Roche Blanc van deze ochtend, even in omgekeerde richting volgen en dan het Sentier Central dat Luc zich nog herinnerde van vorig jaar. Van daaruit begon een lange sprint richting Vassieux-en-Vercors, deze keer gewonnen door Bruno.

Om 16u zat deze MTB vakantie er weer op, voor sommigen onder ons alleszins, want Bruno en Kris hadden nog energie over en besloten nog de beton-janet uit te hangen. Ze wilden nog wat bij trainen en gingen voor de lol nog even de Col De Rousset afdalen, en vooral de klim van 20km en 800m hoogteverschil even oprijden. 2u later komen zij kapot maar bevredigd terug in het hotel.

[Het overwinnen van een andere vorm van Mont-Ventoux](#)

Die avond vierden we onze zesde succesvolle MTB-vakantie door het ledigen van een paar flessen appellation de Mont-Ventoux contrôlée. Bedankt Katrien! De plannen voor volgend jaar worden nu al gesmeed; het zwarte woud, het Gardameer, de Alpen, de Vogezen, Luxemburg, Ierland, ... ? Wie neemt het initiatief?

Erik

